

идва да ни дрѣнка врѣли-некипѣли. Нивата не е шише, да дойде тукъ да ми направи опитъ!

Илия мислѣше, че всичко е въ работата. И колкото повече работѣше, толкова по се остървяваше.

Късно, когато разпрѣгнѣше воловетѣ, той ги повеждаше за юларитѣ и ги пасѣше по синуритѣ край житата. Тревата тамъ бѣше свежа, буйна, непожтната. Въ празнични дни не се довѣрjаваше на Михала, — ходѣше и той съ него, берѣше имъ трева, решеше ги, миеше ги. Илия служи въ кавалерията и знаеше какъ се тимари добитѣкъ.

Но Ганка започна да се цупи.

— Остани баремъ единъ празниченъ день! — гълчеше го тя. — Вижъ се съ хората, воловетѣ за единъ день нѣма да умратъ отъ гладъ. Михалъ не е малѣкъ, ще ги напасе.

Илия дигаше гжститѣ си вежди:

— Дете си е той, не му вѣрвамъ. Пѣкъ въ тѣхъ ми е надеждата. Ако волѣтъ ми е нахраненъ, нахраненъ стѣмъ и азъ.

— Е, хайде! Прѣждосвай се! — махаше тя и се свиваше — забравена, изоставена, обидена.

Засѣха Козебаирката съ анасонъ. И стана единъ анасонъ, за чудо и за приказъ.

Следъ Петровденъ продадоха пашкулитѣ и внесоха на Наня хилядо и петстотинъ лева. Малка бѣше вноската, но тя окуражи цѣлото семейство. Дори Стефанчо се интересувахе:

— Тате бе, наша ли е вече?

— Наша е, момчето ми, наша!

Лѣтото мина въ тежка, убийствена работа. Презъ октомври платиха още дванадесетъ хиляди лева. Оставаха още много. Трѣбва да се работи здраво. Ако само една година не плати, ще наближи стотѣ хиляди. И тогава всичко ще иде на вѣтъра. Тревожеше го цената на житото. Ако не бѣше